

nove bratovščine, popravljaj je cerkve. Posebno skrb je imel za lepo in snažno cerkveno opravo. Čeprav vedno ubog, je potošil mnogo denarja iz lastnega žepa v cerkvene namene. Zato mu je škofijstvo, poznavajoč njegove nepreugodne gmotne razmere, nekoč celó prepovedalo, da ne sme iz svojega denarja plačevati v isto svrho. Ako mu je nedostajalo denarja za cerkev, je sam tesal in slikal cerkveno opravo in celó sam šival duhovno perilo in obleko. Včasih je sam plezal po lestvici v cerkvi in oltarje krasil.

Le nereda in umazanosti na svetem mestu ni mogel trpeti. Bil je res duhovnik po božji volji, brez dvoma mnogo boljši nego jeden ali drugi njegovih tovarišev, ki so tako neusmiljeno nanj pritiskali in mu porogljivo metali polena pod noge!

Nad 30 let že počiva vrli mož v hladni zemlji brez spominika. Pač pa so nekateri še njegovo gomilo ometavali s kamenjem natolcevanja in obrekovanja. Upam, da je moje pero vsaj to kamenje odvalilo in možu zaslужeno, a ukradeno čast vrnilo.

Prestar...

Meglà po zraku, da te reže v lice,
Po cesti sneg ti škriplje pod nogo;
Na roke vsak natiče rokavice,
Kdor se ne greje za pečjo.

Pri peči res prijetno je sedeti —
In časnik v roke, pipo med zobe —
Tako po dvoru skozi okno zreti,
Kjer lačni vrabci se podé.

Nerodna hoja. Čuj! Nekdo potrka.
„Nikdar pokoja ni, nikdar mirú!“
Renči gospod pri peči, jezno hrka,
„Spet kdo brez dela, brez domú!“

„Naprej!“ Počasi se odprejo vrata.
Prileten mož od mraza drgetá,
Razhojena oba sta mu podplata,
Na suknji luknja mu zijá.

„Kaj hočeš? Hitro, hitro, ne utegnem!“
„Oh, dela prosim, dela vas, gospod.
Sicer od glada v jarku tu polegnem,
In zmrznem v zimi ostri tod!“

Poglejte, roke moje so žuljave,
Utrjene pri delu in krepké,
Oh delal bom, če prav so mi krvave,
Samo da še me preživé!“

„Pri nas za take starce ni nič dela,
Za nas le mlade, krepke so moči;
Če nimaš strehe svoje, ne odela,
Pa zmrzni, kaj me to skrbi!“

Iz gorke sobe mož na mraz odhaja,
„Pa zmrzni“ po ušesih mu doní.
Po žilah kri se strja in zastaja,
Ko se za greh svoj pokorí.

Za greh? Oj misel satansko strupena!
Za greh, ker stroj izrabljen sem — prestar.
Res, grozna krivda, nikdar odpuščena,
Zato umri gladú — prestar!

F. S. Finžgar.